

mensgeworden en heeft

Onder ons

gewoond

Contactblad Missiezusters Dienaressen van de Heilige Geest

Jaargang 48, September 2014

Inhoud september 2014

1. *Wat is de rijkdom van de zusters hier in dit klooster?*
2. *SSpS en Udense Geschiedenis*
3. *Moge er vrede zijn op aarde*
4. *Een droom die werkelijkheid werd*
5. *Dankbetuiging*
6. *Terugkoppeling GK 2014*
7. *Mijn eerste vakantie*
8. *In memoriam*
9. *Mededelingen*

Hallo allemaal, zusters en trouwe lezers van Onder Ons!

Onder Ons editie van juni (maar uitgegeven in juli) stond vol over ons feest 100 jaar in Uden en 125 jaar congregatie. Er was ook een relaas over 25 jaar Retraitehuis.

We hebben nog twee belangrijke feesten gevierd: op 21 juni met onze SVD Broeders en op 13 september met onze familie. Feest vieren is *de geest van communio opbouwen*. Communio is het sleutelwoord van onze 'Congregationele Richtlijnen' die

goedgekeurd zijn tijdens het Generaal Kapittel in mei 2014. Goede relaties en vriendschappen opbouwen dragen bij aan een leefbare sfeer, waar dan ook, op het werk, op school, in de gemeenschap of communiteit, in de kerk, in de familie, in de samenleving. Daar gaan we voor, met zo'n allen, op weg naar die communio. Want waar échte saamhorigheid, medemenselijkheid, mededogen, gastvrijheid, solidariteit en respect is, daar is God. Dit proces versterkt ook onze communio met God. Deze gedachte over communio werd duidelijker gemaakt tijdens de terugkoppeling van het 14de Generaal Kapittel dat gebeurde in de maand augustus jl. U kunt hierover lezen in deze Onder Ons editie.

Ik wens jullie allen een informatief en plezierig lezen toe!

Lieve groet en Gods zegen,

Zr. Melina Polo SSpS

Wij hopen op medewerking van u allen: als u een bijdrage voor een artikel voor ons contactblad heeft, vragen we het in te zenden vóór 15 november 2014 naar onze e-mail adres: newonderons@gmail.com

Wat is de rijkdom van de zusters hier in dit klooster?

Homilie door Mgr. A Hurkmans bij gelegenheid van het 125-jarig bestaan van de Congregatie Missiezusters Dienaressen van de Heilige Geest en tevens dat de Congregatie 100 jaar in Uden is.

Het lijkt erop dat men in Uden graag feest. Feesten zijn in Uden vaak aan de orde van de dag omdat hier in dit stadje een rijke kerkelijke traditie is. In de vluchtigheid noem ik de gouden feesten van de pastoors de Bonth, Ponsioen, en Groothuijse en het zilveren priesterfeest vorige zondag van pastoor van Osch. Dankbaar wijs ik naar het feest van de Birgittinessen dat zij onlangs vierden.

Vandaag, op de zondag tussen Hemelvaart en Pinksteren, gedenken we plechtig dat de Missiezusters Dienaressen van de Heilige Geest 100 jaar in Uden zijn en dat hun Congregatie 125 jaar bestaat. Vieren doe je omdat er iets te vieren valt. Daarom stel ik de vraag: wat is de rijkdom van de zusters hier in dit klooster? Twee woorden komen duidelijk naar boven: retraite en missie.

Retraite staat voor de weg naar binnen gaan. In gebed ruimte geven aan de grote levensvragen. In de stilte komen die vanzelf naar boven. Is er een God? Zoals in de psalmen staat...

“Mijn hart dorst naar God, naar de God die leeft.
Zoals een dorre akker dorst naar water,
zo dorst mijn hart naar God”.

Of, wat moet ik met mijn leven? In welke roeping vind ik rust? En, hoe kan ik verder, ik heb gezondigd tegen mijn vader, moeder, tegen mijn broeders, tegen mijn zusters en tegen hemel, tegen God? Is er een uitweg? Grote vragen.

God antwoordt. Hij spreekt door de H. Schrift. Preken, conferenties en persoonlijke gesprekken helpen bij het luisteren naar God. Ze helpen antwoorden van God te verstaan en te laten rusten in het hart.

Hier in dit huis heeft God aan vele mensen een antwoord gegeven door de zusters die hier door hun gebed zorgden voor een weldadige stilte. De zusters waren er bij iedere nood. Zij zorgden voor alles wat een mens nodig heeft en rust geeft. Zij hebben hen

een sterk getuigenis gegeven door in gehoorzaamheid, zuiverheid en armoede voorbeeldig te leven in een gemeenschap.

Zusters die leven en werken op de adem van de Heilige Geest. Dienaressen van de Heilige Geest. Retraite staat voor de weg naar binnen, maar het staat eveneens voor het gaan leven met de Heilige Geest, de Trooster. De Heilige Geest werkt zacht, stil, teder, Hij dringt door tot in het diepste van de mens.

Hij raakt de mens in de sacramenten aan en herschept hen. Christelijk leven is dan niet langer van dit mag niet, of dit moet. De werkzaamheid van de Heilige Geest maakt het christelijk leven tot een leven in genade. Hij laat nieuw leven ontspruiten, dat zich uit in een diepe vreugde en in een grote dankbaarheid. Die vreugde en dankbaarheid zijn de zachte krachten van de Heilige Geest waardoor je vorm kunt geven aan de roeping die God je geeft.

Leven in dienstbaarheid voor de ander, in het huwelijk, in het religieuze leven of in het gewijde ambt. Eenieder geeft leven aan de ander, door te spreken over God, door er te zijn in vrede en rust en door er te zijn met een inzet die tot het uiterste gaat. Aldus getuigen zij van een leven dat de kracht in zich draagt van geloof, van hoop en van liefde. In het Evangelie van deze zondag doelt Jezus op dit leven als Hij zegt:

“ En dit is eeuwig leven, dat zij U kennen, de enige ware God en Hem die Gij hebt gezonden: Jezus Christus”.

In dit huis hebben de zusters, dienaressen van de Heilige Geest, talloze mensen begeleid op de weg naar binnen om daar God te leren kennen en Hem die Hij gezonden heeft: Jezus Christus.

Een mens die overrompeld is door de vreugde van het Evangelie, zoals Paus Franciscus dat zegt, staat als missionaris in het leven. Hiermee kom ik aan het tweede woord dat het feest van deze dag fundament geeft. Wanneer wij de weg naar God, naar Jezus Christus en wanneer de Heilige Geest ons vervult met vreugde en dankbaarheid, kunnen we dat niet voor ons zelf houden. We komen in actie. We stellen ons open voor andere mensen, voor andere culturen. We delen hun leven door naar hen te luisteren. We zetten ons met hen in voor ontwikkeling, voor gerechtigheid, voor de vrede. Met liefde, met geduld, zijn we als missionarissen bij onze broeders en zusters in den vreemden.

Als de tijd er is, nemen we hen mee op de weg naar binnen. Die weg zal altijd weer nieuw zijn. Daarbij is Gods Woord altijd weer een Licht op onze weg. De Heilige Geest is de gids. Hij beweegt het mensenhart. Hij hernieuwt, geeft kracht, wijsheid en inzicht. Hij herschept. Door de Heilige Geest kan een nieuwe gemeenschap ontstaan

die de opdracht heeft alle mensen in vrede samen te brengen. Een missionaris brengt vrede, is trouw en altijd dankbaar. “Wees altijd verheugd, bid onophoudelijk, dank God onder alle omstandigheden, want dat is wat Hij van u, die één bent met Jezus Christus, verlangt”. Dit hield de eerste lezing ons voor.

Broeders en zusters, aldus groeit in de kracht van de Heilige Geest, de Kerk langs de wegen van de retraite en van de missie. De zusters hier feliciteer ik met hun werk in Uden, met hun werk in de missie en met alles wat daar uit is voortgekomen. Er valt veel te vieren. Dank voor wat u de Kerk gegeven hebt in het bijzonder ook aan de Kerk van het bisdom van 's-Hertogenbosch en aan de gelovigen in Uden. Al enige jaren is in dit huis alles anders. Ouderenzorg, erg actueel, is hier nu belangrijk. Ontwikkelingen die onontkoombaar waren. Laten we deze ontwikkelingen van harte accepteren en ze bron maken van nieuw leven. Daarom is het goed deze jubilea te vieren. God blijft met ons de weg gaan. Hij blijft ons allen toekomst geven.

Deze zondag nodigt ons uit tot gebed. sluiten wij ons aan bij de leerlingen en bij Maria in de bovenzaal in Jeruzalem. Bidden wij om de Heilige Geest, om een nieuw Pinksteren. Opdat er ruimte mag blijven voor retraite en missie. Dit omdat, ik citeer Paus Franciscus, ”... zovelen van onze broeders en zusters zonder de kracht, het licht en de troost van de vriendschap met Jezus Christus leven, zonder een geloofsgemeenschap die hen opneemt, zonder een horizon die zin en leven geeft”. Wat de paus zegt is waar voor de grote wereld maar ook hier bij ons, ook in de ouderenzorg.

Daarom mogen we blij zijn dat we 'broeders en zusters' altijd opnieuw mogen beginnen ons te openen voor God, of we jong zijn of ouder worden, laat dit feest een begin zijn van een nieuwe toekomst. Voor de Kerk en voor de zusters, dienaressen van de Heilige Geest. Amen

Mgr. drs. A.L.M. Hurkmans
Bisschop van 's-Hertogenbosch

SSpS en Udense Geschiedenis

Toespraak burgemeester van Uden: Henk Hellegers

Dames en heren,

Een Brabants gezegde luidt: “in 't reträt zèn” . Dat wou ik nou maar even niet doen, want letterlijk betekent “in 't reträt zèn” dat iemand een tijd zwijgt. Het past vandaag echter volop bij deze feestelijke gelegenheid dat ik een tijdje spreek in het Retraitehuis.

Dames en Heren, Uden is van origine een gemeente, waar kloosterorden goed onderdak vonden. Zo vierden we vorig jaar dat de zusters Birgittinessen driehonderd jaar in Uden zijn en werd ook de vernieuwde Kruisherenkapel in gebruik genomen.

En vandaag herdenken we dat de Congregatie Missiezusters Dienaressen van de Heilige Geest 125 jaar geleden is opgericht en het Retraitehuis honderd jaar geleden in gebruik genomen werd.

En zo, dames en heren, hebben we Uden niet alleen de “ouw” zusters, beter bekend als ”d’ouw nonnen”, de Birgittinessen, maar ook de blauw zusters van de Congregatie van de Missiezusters Dienaressen van de Heilige Geest, die in 1889 gesticht werd door de Duitse priester Arnoldus Janssen en zich in het Missiehuis in Uden vestigde. Waarna honderd jaar geleden het Retraitehuis het onderkomen van de Congregatie werd.

Namens het gemeentebestuur van Uden wil ik dus graag even stil staan bij deze gebeurtenissen, die vandaag gevierd worden. Of, zo kan ik het beter zeggen, vandaag herdacht worden. Want gedenken, herdenken past immers veel beter bij de Congregatie en het Retraitehuis dan “vieren”. Congregatie en het Retraitehuis zijn immers 125 respectievelijk 100 jaar lang toegewijd aan de bezinning en gebed in en de missie vanuit Uden.

Op 18 november was ik in het Retraitehuis bij de presentatie van het door Jo Geurts geschreven boekwerk “Een Huis met een missie”. Een echt Udens boek, uitgegeven door Uden in Geschriften, over de honderdjarige geschiedenis van het Retraitehuis in Uden. Een geschiedenis van opleiding van zusters voor de missie, een geschiedenis ook van vorming van jonge vrouwen in het religieuze leven, een geschiedenis van reitawerk en vanaf eind jaren tachtig een geschiedenis van verzorging van ouderen. Of, zoals Zuster Willibrord het vorige maand in het Brabants Dagblad formuleerde: “Dat werk begon in 1913 en bracht hier duizenden mensen over de vloer: scholieren, soldaten, groepen vrouwen. Onze natuurstenen trap is door het veelvuldige gebruik toen helemaal uitgesleten”.

Inderdaad, dames en heren, in religieus Nederland werd het Retraitehuis in Uden een begrip. In 1951 verwelkomden de zusters al de honderdduizendste reitaw-deelnemer. Boerinnen, ongehuwde dames, meisjes van de deftige stand, huismoeders, zelfs bussen uit Amsterdam met dames die zich De Gouden Draad noemden, kwamen naar Uden voor bezinning op het geloof, voor zingeving aan het leven en het beroep.

Retraite, het was vroeger een begrip in Katholiek Nederland. De letterlijke vertaling van reitaw is afzondering, zo was het vroeger ook. Ik heb er zelfs een persoonlijke

Onder Ons Provincie Nederland

herinnering aan. In het laatste jaar op mijn katholieke middelbare school moest ik dan heb ik het over begin jaren zeventig-op retraite in Seppe, maar ik kan er wel bij zeggen dat die retraites voor jongelui niet echt in afzondering waren en in die tijd niet helemaal meer overeenkwamen met het doel dat de katholieke kerk er aan gesteld had.

Dames en heren, de Udense geschiedenis van de blauwe Zusters voert terug naar het jaar 1911, toen de Congregatie Societas Verbi Divini, Het Gezelschap van het Goddelijk Woord, het door de zusters Ursulinen verlaten klooster in Uden kocht voor broeders en paters die zich inzetten voor de missiegebieden. Het werd een missiehuis op de Molenheide, waar twee jaar later de eerste missiezusters Dienaressen van de Heilige Geest bij introkken. Omdat het missiehuis al snel te klein was werd vervolgens het Retraitehuis gebouwd, dat dus honderd jaar geleden als zodanig in gebruik genomen werd.

Het Retraitehuis is een begrip in Uden en heeft honderd jaar lang deel uitgemaakt van de geschiedenis en de gemeenschap van Uden. In het boek over die geschiedenis zien we bijvoorbeeld meermalen “Harmonie de Eendracht”, die feestelijke gebeurtenissen opluisterde.

Maar ook in andere opzichten ging het Retraitehuis deel uitmaken van de Udense samenleving. In tijd van nood werd onderdak verstrekt aan: soldaten, vluchtelingen van de watersnoodramp, slachtoffers van huiselijk geweld. En later diende het Retraitehuis als onderdak voor deelnemers aan evenementen in onze gemeente. Heel wezenlijk onderdeel van de Udense samenleving werd het Retraitehuis in de jaren tachtig. Het kreeg een verzorgings-verpleegfunctie, aanvankelijk voor oudere religieuzen. Maar weer wat later maakten de zusters dienaressen van de Heilige Geest de dienende functie voor de gemeenschap waar door het Retraitehuis te verbouwen en open te stellen voor oudere inwoners van onze gemeente, die verzorging nodig hebben. En ik kan u uit verschillende bezoeken, die ik aan het Retraitehuis gebracht heb, verzekeren dat onze oudere inwoners hier op een mooie en fijne wijze hun oude dag door mogen brengen.

Dames en heren, het Retraitehuis staat voor honderd jaar ontwikkeling aan de Volkseweg, van het oude missiehuis en het nieuw gebouwde Retraitehuis tot uitbreidingen, verbouwingen, het Arnoldusklooster, alles tezamen een complex met een sociale doelstelling, waar Uden honderd jaar lang veel nut en plezier van heeft gehad.

En daarmee nu, honderd jaar later, het Retraitehuis aan de vooravond van weer nieuwe ontwikkelingen, waar de Udense inwoners veel profijt van kunnen hebben. Zuster Willibrord, ik herinner me nog een gemeenteraadsvergadering van een half jaar geleden. Samen met enkele medezusters kwam u persoonlijk op de tribune zitten bij onze gemeenteraad om u ervan te overtuigen dat onze gemeenteraad ook echt akkoord zou gaan met de nieuwe plannen om appartementen en woningen te gaan bouwen bij het huidige Retraitehuis. Want tja, de vinger moest wel aan de pols gehouden worden, want u had tot dat moment nog niet het volle geloof en de volle overtuigingen dat na jaren van onderhandelen en plannen makende bouw ook echt door zou gaan.

Zuster Willibrord, ik feliciteer u opnieuw met dit resultaat, want opnieuw wordt bij het Retraitehuis een nieuwe weg ingeslagen om de dienende functie, die het al honderd jaar heeft, voort te zetten. Een nieuwe weg, die past in de moderne tijd, waarin ouderen niet meer in retraite, in afzondering, willen verkeren, maar volwaardig en zelfstandig deel uit willen blijven maken van onze samenleving. Met uw nieuwe plannen reageert u daar heel adequaat op.

Dames en heren, ik feliciteer de zusters, de medewerkers en de bewoners met het eeuwfeest van het Retraitehuis. Ik dank uw orde voor het vele werk, dat door opeenvolgende generaties van zusters in Uden verzet is, ik wens u allen veel succes toe met de nieuwe ontwikkelingen en spreek de hoop uit dat u nog lang in Uden zult kunnen blijven.

Henk Hellegers
Burgemeester van Uden

Moge er vrede zijn op aarde

Speech dhr. B. Pluijter, directeur, Het Retraitehuis Uden.

1 juni 2014

Eerwaarde zusters van de Congregatie Missiezusters Dienaressen van de Heilige Geest, respected sisters SSps from all over the world and connected with us today.

Vandaag vieren we het 125 jarig bestaan van de congregatie gelijktijdig met het 100 jarig bestaan van het Retraitehuis in Uden. Namens alle bewoners, familieleden van bewoners, medewerkers en vrijwilligers van het Retraitehuis, en namens de raad van toezicht, de cliëntenraad, de ondernemingsraad en het managementteam, is het een groot genoegen en een eer om hier te staan en om jullie als zusters en als congregatie de felicitaties te mogen geven. Dat doe ik van harte.

Het is een bijzondere dag, 1 juni 2014. Een dag waarbij wij dankbaar zijn, verheugd, blij, samen met U. Het is werkelijk feest. Met diepe inspiratie, vervuld met een levend geloof en met liefde tot de Heilige Geest heeft u als zusters een missionaire roeping vervuld tot op de dag van vandaag, all over the world. Geïnspireerd door het geloof en met bezieling van de Heilige Geest heeft u zoveel jaren, zoveel werkzaamheden verricht op velerlei gebieden in de samenleving. Steeds heeft u daarbij gestreefd het Goede te zoeken en het Goede te doen. Luisterend naar elkaar, naar de medemens, en elkaar ontmoeten in liefde. In de ik-Gij relatie.

Als congregatie bent u actief, in Uden, en ook in de grote wereld om ons heen, Filippijnen, India, Indonesië, Brazilië, Afrika en op zoveel meer plaatsen. In uw bezieling draagt u het diepere weten uit, dat mensen universeel met elkaar verbonden zijn en dat zij elkaar nodig hebben. ‘Het is niet alleen belangrijk hoe het mij gaat, maar evenzeer hoe het de ander vergaat’.

Deze visie is op bijzondere wijze verwoord door Martin Luther King. Hij zei: “Zolang er armoede is in de wereld kan ik nooit rijk zijn, zelfs al heb ik een miljard dollar. Zolang er ziekten voortwoekeren en miljoenen mensen in deze wereld niet mogen verwachten langer te leven dan 28 of 30 jaar kan ik nooit helemaal gezond zijn, ook al heb ik zojuist een gunstig uitgevallen onderzoek achter de rug. Ik kan nooit zijn wat ik zou moeten zijn voordat jullie zijn geworden wie je moet zijn”. Zo zit de wereld in elkaar. Wij zijn onderling afhankelijk.

Op deze bijzondere feestdag hoort een cadeautje en graag willen wij u vandaag ook een cadeautje geven. Dat was een mooi proces voor ons: nadenken, voelen ook, wat zou een symbool zijn van de echte verbinding die wij met u delen, wat is het symbool dat uitdrukking geeft aan de gezamenlijkheid van waaruit wij ons werk doen en wij met de medemens begaan zijn.

Wij hebben besloten dat wij u een cadeau geven met een symbool van vrede. Een symbool, die zich uitdrukt in een Vredeswens. ‘Moge er vrede zijn op aarde’. En deze vredeswens is op een zogenaamde Vredespaal aangebracht in vier talen die in de congregatie gebruikt worden, Nederlands, Duits, Engels en Spaans.

Deze Vredespaal zal in de maand juni, samen met medewerkers en u, onthuld worden in de tuin aan de Volkelseweg. Deze Vredespaal staat niet op zichzelf, maar maakt deel uit van de duizenden Vredespalen die overal in de wereld geplaatst zijn, vaak met wereldleiders en ook met kunstenaars. Ze staan bijvoorbeeld bij de rivier de *Onder Ons Provincie Nederland*

Jordaan, bij Gizeh in Caïro op Robbeneiland waar Nelson Mandela gevangen was, bij het oorlogsmuseum in Vietnam, maar ook in Den Bosch en Roermond en nu in Uden aan de Volkelseweg. De Vredespaal is samengevat, een internationaal symbool, overal ter wereld geplaatst. Door het zien van de Vredespaal, bij de ingang van het Retraitehuis en het Arnoldusklooster, worden wij blijvend herinnerd om steeds weer die hoop wakker te houden over de vrede die op aarde gewenst wordt, binnen het Retraitehuis en het Arnoldusklooster maar ook daarbuiten.

Geachte, lieve zusters van de congregatie Missiezusters Dienaressen van de Heilige Geest, moge uw leven en bidden bezielend zijn en blijven met de Geest die liefde schenkt in de alledaagse uitdagingen op onze levensweg. Wij wensen u en de internationale congregatie in uw arbeid Gods zegen toe.

dhr. B. Pluijter, directeur,
bestuurslid Het Retraitehuis Uden

Een droom die werkelijkheid werd

Op 19 juni kreeg ik van Pfarrer Brügger, de pastoor van de parochie Buch/Berlijn waar ik 13 jaar gewoond en gewerkt heb, een uitnodiging om zijn gouden priesterfeest mee te vieren op 29 juni. Dat zou voor hem het grootste cadeau zijn. Ik had er helemaal niet mee gerekend dat dit eenmaal waar zou worden. Ik had al een kaartje geschreven.

Op 21 juni kreeg ik mijn “ja” dat ik mocht gaan. Onze pater Edmund Deku SVD had in een mum van tijd de vliegreis geboekt. De eerste keer alleen met het vliegtuig, maar ook kleine mensen worden groot. Maar veel tijd had ik niet meer. Eerst nam ik contact op met onze zusters in de Torstraat-Berlijn. Maar zij waren intussen verhuisd naar Biesdorf. Hoe kom ik daar? Ik had alle adressen en vervoerroutes met de S- en U-Bahn niet meer in bezit. Gelukkig hadden ze hetzelfde telefoonnummer nog. Maar desondanks kreeg ik geen gehoor. Toen ons adressenboek geraadpleegd en gemaild.

's Avonds kreeg ik contact, ik was welkom. De pastoor gebeld en hij vertelde hoe ik moest rijden. Door de telefoon hoorde ik zijn vreugde. Van Flughafen Tegel was ik om 20.00 uur op de plaats van bestemming. Zuster Kori verwelkomde mij.

Zaterdag, om 10 uur was de plechtige Eucharistieviering in de Bedevaartsplaats Maria Frieden, waar Pfarrer Brügger intussen als gepensioneerde al weer 5 jaar is en een prachtig koor met de Krönungmesse en het alleluja van Händel, de dienst opluisterde. Veel priesters aan het altaar en alle kapelaans die ooit in Buch waren en nog veel in de kerk. Zo'n 300 gelovigen waren getuige van dit geweldige feest en werden allemaal uitgenodigd na de dienst buiten.

De Kolpingsfamilie had voor alles gezorgd, eten en drinken. Voor mij kwam dat op de tweede plaats. De vele bekende gezichten en dan de verbazing om elkaar hier te ontmoeten, niemand had dit verwacht. Om 16.00 werd dit feest afgesloten met een Vesperdienst. Met de pastoor en zijn familie hebben we toen op het balkon van de pastorie een borreltje genomen en afgesloten met een heerlijk avondeten door vrijwilligsters verzorgd. Daarna ging ik weer naar Biesdorf.

Zondag ben ik naar Buch gegaan waar de Heilige Mis om 9.30 uur was. Weer heb ik veel bekenden gezien en met hen kunnen praten. Een oud parochiaan heeft me uitgenodigd om na de dienst bij haar te komen. Zij heeft met mij de omgeving verkend; ik kende het ook niet meer terug. Ik viel van de ene verbazing naar de ander. Hoewel er nog geen fietspaden zijn zag ik heel veel mensen op de fiets, wat voor mij ook nieuw was. Alle klinieken waren leeg, vroeger waren er 3.500 patiënten. Er is een nieuw ziekenhuis gebouwd met 1000 bedden. De oude klinieken worden nu omgebouwd voor woningen.

Na die verkenningstocht heb ik na veel zoeken mijn twee gehandicapte patiënten bezocht, beide in een rolstoel en zelfstandig wonend, die ik al die jaren onder mijn hoede had. Wat hebben zij zich verheugd. Daarna ging ik weer naar Biesdorf. 's Maandags had ik tijd om nog de eerste plaats te bezichtigen in Niederschönhausen, daarna Stad Mitte-Brandenbürger Tor, de Hedwigskathedraal en toen naar West Berlijn. Ik had van Zr. Kori haar jaar abonnement gekregen en kon zo de hele dag tram-bus-metro in en uit.

De laatste morgen, dinsdag, ging ik in Biesdorf naar de kapel voor de Heilige Mis en 's middags naar Tegel vliegveld om op 16.00 uur weer op Schiphol te landen. Het zijn voor mij onvergetelijke dagen geworden waar ik dankbaar op terug kijk. Mijn droom is werkelijkheid geworden! Met hartelijke groeten van een dankbare medezuster...

Zr. Martini

Dankbetuiging

Langs deze weg willen wij u nog eens hartelijk bedanken voor uw gebed, meelevens, felicitaties, goede wensen en mooie kaarten die wij met ons jubileum mochten ontvangen. Nogmaals héél hartelijk dank voor deze onvergetelijke dag. Met hartelijke groet,

Zrs. Henrianna, Theresilla, Bernarda, Florentia en Odetta.

Terugkoppeling Generaal Kapittel 2014

De zusters Shyny en Melina, afgevaardigden van de provincie voor het Generaal Kapittel (GK), organiseerden een reeks terugkoppeldagen voor de zusters. Zij hebben samengewerkt om deze terugkoppeling voor te bereiden.

Op 9-10 augustus werd deze in Tilburg gehouden voor de vier gemeenschappen: Den Haag, Treebeek, Amsterdam en Tilburg. Op 26-27 augustus waren de zusters van het Arnoldus Klooster en zes zusters van het Retraitehuis aan de beurt. De leidsters Giny Bijmans, Joke van Rijsingen en Jacobien Donkers waren aanwezig op bepaalde dagen. Ook Ria Toonders, pastoraal werkster, deed mee. Op 29-30 augustus waren de terugkoppeldagen voor de zusters van het Retraitehuis, zeven zusters plus zr. Maria Luca, SSpSAP.

De dag begon met het welkomstwoord en het openingsgebed door zr. Melina, waarna het Veni Creator werd gezongen. Na deze opening werd allereerst het Generaal Profiel van het GK gepresenteerd aan de hand van power point. Een beknopt verhaal over Moeder Theresia Messner, de patrones van het GK 2014, volgde en werd afgesloten met een power point.

Tijdens het GK toonden de verschillende groepen hun creativiteit door hun presentaties die gebaseerd waren op de verhalen van de provincies en regio's met een bijbehorende SMS boodschap zoals "Denk uit de doos, passie voor missie, kies voor het leven". Vervolgens kwamen andere thema's aan bod: het onderscheidingsproces, de verslagen van het Generaal Bestuur en van de generale econoom, het verhaal van de SSpSAP Generaal Overste Maria Elisabeth Klein en het SVD-verhaal.

Pater Heinz Kulüke, SVD Generaal Overste, had tijdens het GK een lezing gegeven om het thema te verdiepen. Hij vertelde zijn verhaal aan de hand van zijn eigen missie-ervaring op de Filippijnen. Hij baseerde zijn lezing op Jezus' bekende parabel

van de Barmhartige Samaritaan. Hij benadrukte dat wij als religieuzen de armen in ons leven en in onze missie insluiten. “Sluit vriendschap met de armen, met de gemarginaliseerden” was zijn dringende boodschap. Al deze gedachten en verlangens brachten we in de voorbede tijdens de Eucharistieviering. Dit alles gebeurde op de eerste dag.

De tweede dag begon met het bijbeldelen in groepen. Aan de hand van het verhaal van de Barmhartige Samaritaan gingen we terug naar onze ervaringen: wanneer ben ik gestopt om iemand in nood te helpen? Wanneer ben ik niet gestopt? Daarna luisterden we naar het lied met power point “Omdat wij van God houden” oftewel “Because We Love God.”

De lezing van Pater Cristo Rey Paredes Garcia, CMF werd besproken. Als missionarissen van deze tijd worden we uitgedaagd om de nieuwe globale en kerkelijke tendensen echt serieus te nemen omdat deze een groot impact hebben op onze missie in deze tijd. We proberen planetair te leven. Het woord is afgeleid van planetisering, een systeem dat alles in balans brengt en integreert. Deugden of waarden zoals gastvrijheid, solidariteit, mededogen, medemenselijkheid, dialoog kenmerken planetisering. In ons missiewerk streven we ernaar mensen te helpen om wereldburgers te worden in hun doen en laten.

De Congregationele Richtlijnen met als hoofdthema “Communio” werden aangereikt. We zijn op weg naar de communio met God, met de armen, met anderen en met de natuur. Een commissie werd gevormd om deze richtlijnen vlees en bloed te geven. Elke gemeente werd ook gevraagd om dit te doen in hun groep. Tot slot werden de resoluties van het 14de Generaal Kapittel besproken. De terugkoppeling werd afgesloten met een plechtige Eucharistieviering.

Zr. Melina Polo

Mijn eerste vakantie

Een eerste vakantie is altijd spannend. Ik verlangde naar mijn vakantie in India. Ik heb een mooie vakantie gehad met mijn familie, vrienden en zusters. Ik heb bijna al mijn tantes, ooms, neven en nichten bezocht. Als ik weer op vakantie ga, weet ik niet hoeveel mensen ik dan nog een keer zal zien. Daarom wilde ik iedereen bezoeken. Omdat India heel groot is, besteedde ik veel tijd aan reizen. Het was ook mooi weer in India. Tussen 20 en 30 graden.

Toen ik op het vliegveld in mijn stad aankwam, kwamen mijn moeder, twee broers, schoonzus en nicht om me op te halen. Het was een vreugdevolle ontmoeting, elkaar na bijna drie jaar weer te zien. Omdat wij via de computer communiceren, kende ik al hun verhalen en vond ik niets nieuws behalve de ontmoeting met hen persoonlijk.

Ik heb een paar kloosters in India bezocht. Bijna iedereen heeft mij gevraagd naar onze missie hier. Ik vertelde over onze missie aan novicen, postulanten en ook aan zusters in het provinciale huis. Ik heb hun gezegd dat we hier veel mogelijkheden hebben om met migranten te werken, vooral in de steden. Ik ben tevreden met mijn leven en missie hier. Iemand heeft me gezegd dat ik nu blij van binnen ben. Dat is zichtbaar op mijn gezicht. Ze kenden een paar

zusters van onze provincie. Natuurlijk wilden ze horen over hoe het met zuster Willibrord gaat.

Ik ontmoette ook zuster Elsy in Mumbai. Zij heeft me uitgenodigd voor hun communitieuitstapje. Wij gingen naar een vakantiehuis vlakbij het strand. Wij waren daar de hele dag. Wij hebben daar gespeeld, gezwommen en lekker gegeten. Ik heb van het Indiase eten genoten. Maar ik besef dat mijn buik een beetje Nederlander is geworden. Ik had zo'n buikpijn nadat ik sommige spijzen gegeten had. Ik heb van mijn nichten en neven, vooral van mijn kleinste nicht, echt genoten.

Ik ben net ontsnapt aan een busongeluk. Ik was onderweg naar het provinciaal huis in Bangalore. Het voorwiel van de bus raakte los en kwam terecht in de sloot naast de weg. De bus kwam tot stilstand in een overhangende positie, gesteund door een hoop stenen. Wij moesten de bus verlaten en buiten wachten totdat de bus uit het sloot was gehaald. Meteen kwamen mensen vrijwillig van alle kanten om te helpen de bus op te tillen. Dat vind ik heel bijzonder in India. Wij konden binnen tien minuten doorgaan met onze reis. Toen het gebeurde was ik bang voor een moment, maar ik dacht: niets zal gebeuren met mij, want mijn moeder bidt voor me altijd de rozenkrans als ik onderweg ben en mijn zusters hier bidden ook voor me. Ik kon ook de verbondenheid met onze zusters in de provincie voelen. Na mijn vakantie voel ik me "gesetteld" hier. Ik kijk positief uit naar mijn leven en missie hier.

Zr. Shyny Joseph

In memoriam

In juni van dit jaar overleed in Leveroy onze jarenlang trouwe medewerker Thijs Alofs op 65 jarige leeftijd.

Thijs kwam in januari 1978 in dienst in Mariabosch te Baexem. Na de verhuizing van de Baexemse gemeenschap naar Uden werkte hij daar tot 1 mei 2011. Toen ging hij met vervroegd pensioen.

We houden Thijs in onze herinnering als iemand die vol zorg en toewijding zijn taak op zich nam. Zijn brede glimlach werkte ontspannend op de mensen waarvoor en met wie hij werkte. Bij nacht en ontij was hij aanwezig als een beroep op hem werd gedaan.

Hij had bij zijn afscheid in 2011 het verlangen om-samen met zijn vrouw Tonny-nog lang te kunnen genieten van het leven en vooral ook van hun kleinkinderen, waar hij echt trots op was. Helaas kwam daar abrupt een einde aan toen in het voorjaar van dit jaar asbestkanker werd geconstateerd. In korte tijd sloopte deze ziekte zijn sterke lichaam.

“Na een heel mooi leven samen heeft hij, met een glimlach op zijn gezicht, afscheid genomen van ons en van het leven”, zo lezen we op zijn gedachtenisprentje. Een van zijn laatste uitspraken luidt: *“’t Is good gewaesjdt”!* (Het is goed geweest) Dat kunnen we hem nazeggen over deze ruim 32 jaren in dienst in Mariabosch in Baexem en in het Retraitehuis in Uden. En daar zijn we hem dankbaar voor!

Zr. Marie José Geurts

Mededelingen

Namens alle zusters van de Provincie Nederland wensen we jullie...

Proficiat voor jullie professiefest.

Jubilarissen 2015

Zr. Addolorata	2 januari	65 jaar
Zr. Coleta	2 januari	65 jaar
Zr. Chrestina	2 juli	60 jaar
Zr. Theodereta	2 januari	60 jaar
Zr. Zr. Michèle	2 januari	60 jaar
Zr. Sophine	2 januari	60 jaar
Zr. Thèrèse Pauline	6 juli	50 jaar

Adres van Onder Ons:

Provinciaal Missiezusters Dienaressen v.d. Heilige Geest.

Volkelseweg 30, 5405 Uden.

newonderons@gmail.com